

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobkyně J.Š.**, bytem ..., *zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského Kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2016, č. j. 80/DS/16-3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2016, č. j. 80/DS/16-3 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (*dále jen „prvostupňový správní orgán či prvoinstanční orgán“*) ze dne 1. 12. 2015, č. j. 19887/OD-P/15 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), podle kterého se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o silničním provozu“*) a byla jí uložena podle

§ 125g odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobkyně požadovala, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobkyně úvodem konstatovala, že zahájení řízení předcházela výzva k úhradě určené částky. Správní orgán v poučení výzvy k úhradě částky uvedl, že žalobkyně má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobkyně v případě přestupku ze dne 1. 4. 2015 na základě této výzvy sdělila správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče, který vozidlo řídil v předemtný čas. Žalobkyně namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán se totiž ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit, či nikoliv. Oznámený řidič byl totiž cizincem bez povoleného pobytu v ČR, což správní orgán vyhodnotil tak, že nemusí oznámeného řidiče vůbec kontaktovat. Povinností správního orgánu ale bylo alespoň se pokusit o doručení výzvy k podání vysvětlení. Správní orgán musí podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, což přinejmenším znamená pokusit se oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení. Není přitom rozhodné, zda se jedná o občana České republiky, či cizince bez povoleného pobytu. Oznámený řidič sice nemusel mít na území ČR povolen žádný druh pobytu, to ale neznamená, že bude mít z pohledu správních orgánů fakticky přestupkovou imunitu. Žalobkyně správnímu orgánu sdělila totožnost řidiče vozidla včetně jeho bydliště a legitimně tak očekávala, že správní orgán řidiče předvolá k podání vysvětlení, případně zahájí řízení o přestupku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že osoba řidiče je správním orgánům známa i z dalších řízení. Pokud ale správní orgány minily rozhodovat na podkladě skutečností, které jim jsou známy z úřední činnosti, byly povinny konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou jim tyto skutečnosti známy; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129: „*Soud musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu skutečnosti podle § 121 o. s. ř. známy a jak se o nich dozvěděl. Jinak by nebylo možné přezkoumat, zda se vskutku jedná o skutečnosti známy soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, když z nich vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování.*“ V opačném případě byla žalobkyně krácena na svém právu na obhajobu, neboť s údajnými závěry správního orgánu nemohla nijak polemizovat. Je sice pravdou, že správní orgán předvolal k podání vysvětlení přímo žalobkyni a tato dále odepřela výpověď, žalobkyně ale již dříve správnímu orgánu poskytla požadovanou součinnost, když oznámila totožnost pachatele přestupku. Povinností správního orgánu ale bylo podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž správní orgán měl k dispozici vyjádření provozovatele o identitě řidiče, které nebylo nijak zpochybněno, např. správním rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt, spočívající v tom, že provozovatel neznal identitu řidiče, který řídil jeho vozidlo. Žalobkyně vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobkyně pravdivě uvedla, že jí provozované vozidlo řídil v předemtnou dobu pan Y., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu Y., nebo žalobkyně totožnost uvedla nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobkyni řízení pro porušení § 10 odst. d) silničního zákona. Správní orgán tedy postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona, když nezjišťoval

totožnost pachatele přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je přitom deliktem subsidiárním, kdy nejdřív má být potrestán pachatel přestupku, případně až poté provozovatel vozidla. Správní orgán toto nerespektoval a zásadně tak krátil práva žalobce. V případě přestupku ze dne 10. 4. 2015 pak žalobkyně taktéž namítá, že správní orgán nepodnikl dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobkyně na výzvu k úhradě určené částky nijak nereagovala, tj. nesdělila totožnost pachatele přestupku, ani neuhradila určenou částku. Správní orgán pak žalobkyni předvolal k podání vysvětlení a poté, co žalobkyně nereagovala ani na tuto výzvu, správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Povinností správního orgánu přitom bylo zjišťovat totožnost pachatele přestupku. Správní orgán tedy mohl přistoupit k pořádkovým opatřením, např. udělit žalobkyni pořádkovou pokutu a předvolat žalobkyni opětovně. Správní orgán v daném případě postupoval laxe, když se nepokoušel totožnost pachatele nijak zjišťovat.

Žalobkyně dále namítá, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně (v částech týkajících se přestupků ze dne 1. 4. 2015 a 10. 4. 2015) nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Dle § 77 zákona o přestupcích „*Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*“ Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „*v Karlových Varech na/v ulici Závodu míru*“. Parkování v ulici Závodu míru je upraveno v různých úsecích zcela odlišným způsobem – což je pochopitelné, neboť ulice Závodu míru je dlouhá cca 2,5 km a vede skrz celé Karlovy Vary. Vzhledem k odlišné úpravě parkování v různých úsecích ulice Závodu míru proto bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí jasně specifikoval místo spáchání přestupku např. udáním čísel popisných domů, v jejichž blízkosti byl automobil zaparkován. Vozidlo žalobce totiž mohlo být v ulici Závodu míru zaparkováno např. před některým z rodinných domů, kde bylo parkování povoleno a kde mohl být řidič vozidla momentálně na návštěvě. V takovém případě by se pak řidič nedopouštěl přestupku a zároveň ani provozovatel vozidla by nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku. Věc by přitom neovlivnilo ani to, kdyby z fotografií založených ve spise šlo určit, kde bylo vozidlo zaparkováno. Povinností obviněného z přestupku, respektive správního deliktu není procházet ulicí, kde měl být daný skutek spáchán a porovnávat fotografie ze spisu s jednotlivými domy, přechody, lavičkami aj. v ulici; naopak, právem obviněného je již z výroku rozhodnutí seznat, kde konkrétně se skutek stal. Zároveň, pokud by vozidlo žalobkyně bylo zaparkováno v ulici Závodu míru, avšak mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti silničnímu zákonu, ale proti zákonu o přestupcích, jehož spáchání nenaplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Z výroku rozhodnutí nelze učinit jednoznačný závěr, že jednání popsané skutkovou větou je protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. K tomu se žalobkyně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 45, který je na věc naprosto přílehlavý, neboť v tomto případě bylo vozidlo stěžovatele taktéž zaparkováno v ulici, kde byla na několika místech rozdílná úprava parkování: „*V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno*

správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno. K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici Jiráskova mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovaného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespécifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako „ulice Jiráskova“. K tomu Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „Stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba ohledáním či analýzou dostupných mapových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění, kde přesně v rámci Jiráskovy ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.“ Žalobkyně tedy zastává názor, že výrok napadeného rozhodnutí je nesrozumitelný, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí soudem dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť nyní posuzovaný případ se od věci posuzované v rozsudku č. j. 2 As 111/2015 – 45 liší pouze délkou posuzovaného úseku, přičemž délka úseku v projednávané věci je o cca 1,9 kilometru delší. Žalobkyně se dále odkazuje na rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2014-39 ze dne 10. 12. 2014. V posuzované věci bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno pro nesrozumitelnost výroku, neboť právě ve výroku absentoval přesný popis místa protiprávního jednání, cit: „Jak totiž vyplynulo ze správního spisu (ze slovního popisu v záznamu o přestupku obsahujícího fotografie z radarového měření a rovněž z oznámení o přestupku ze dne 25. 5. 2012 podepsaného zasahujícími policisty a stěžovatelem), radar byl v Ostrově nad Oslavou umístěn na komunikaci I/37 u budovy čísla popisného 154.“, kdy dále NSS vyřkl závěr o nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí: „Skutečnost, že ve správním spise je dostatečně zdokumentováno místo spáchání přestupku, nemůže však nic změnit na důvodnosti námítky, že ve vymezení skutku ve výroku bylo toto místo popsáno nedostatečně, jelikož nedostatečné vymezení skutku ve výroku nelze napravit v odůvodnění či poukazem na to, že ze spisu jasné patrné je.“ Žalobkyně se dále odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56: „V první řadě je třeba správním orgánům vytknout, že řádným způsobem nebylo označeno, resp. specifikováno místo, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti vozidla Škoda Octavia. Podle Nejvyššího správního soudu policisté sice v zásadě shodně zakreslili do mapy Frýdku-Místku místo, kde prováděli měření rychlosti a toto místo také specifikovali, nicméně Nejvyššímu správnímu soudu není ani přesto zřejmé, kde přesně je značka signalizující konec obce, resp. jaká je vzdálenost místa měření rychlosti od konce obce. Vyjádření policistů a následně i správních orgánů obou stupňů, že tato značka se nachází u kasáren a u prodejny barev a laků pana Samiece je v tomto ohledu pro Nejvyšší správní soud zcela nevypovídající. Tato vyjádření sice svědčí o tom, že správní orgán

a policisté vědí, kde přesně je značka signalizující začátek či konec obce, nicméně toto nemusí vědět stěžovatel. Navíc tato skutečnost nenašla své vyjádření ani v obsahu spisu, kde by mohla být kupř. vyznačena v založené mapě. V důsledku toho nemohla být zcela vyvrácena námitka stěžovatele, že k měření mohlo dojít i mimo obec. K vyvrácení takové námitky by posloužila rekonstrukce, která však provedena nebyla. Nadto Nejvyšší správní soud poznamenává, že patrně se místo měření rychlosti mohlo nacházet i v blízkosti značky označující konec obce, takže jeho přesný popis a určení bylo namístě i kvůli určení míry společenské nebezpečnosti přestupku (bližze srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS).“ V posuzovaném případě bylo přitom místo měření (a tak i místo spáchání přestupku) stanoveno obdobně nekonkrétně, cit.: „dne 26. 9. 2008 v 19.45 hod., jel s vozidlem Škoda Octavia, X, na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek, nedovolenou rychlostí“.

Ohledně skutků spáchaných dne 1. 4. 2015 a 10. 4. 2015 žalobkyně dále namítá, že správní orgán nijak neprokázal, že by se řidič vozidla dopouštěl přestupku tím, že by stál v místě, kde to bylo dopravní značkou zakázáno. Tato skutečnost vyplývá pouze z oznámení o přestupku. Oznámení o přestupku je v podstatě úředním záznamem, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: „Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Žalobkyně svůj názor, že oznámení o přestupku je totožný dokument jako úřední záznam, odůvodňuje tím, že materiálně se jedná o totožné dokumenty. Není tedy rozhodující, zda je písemnost, kterou se správnímu orgánu oznamuje přestupek, nazvaná oznámení o přestupku či úřední záznam, neboť pokaždé z ní vyplývá totožná informace, a to skutečnost, že byl spáchán přestupek, který má správní orgán projednat. Jedná se navíc o procesní přípis městské policie, kterým městská policie postupuje věc, kterou není sama příslušná projednat, k projednání správnímu orgánu, kdy takový procesní přípis je úředním záznamem. Z fotografií ve spise je pak zřejmé, že řidič vozidla ani v jednom z případů nestál v působnosti dopravní značky C 7a, jak je žalobci kladeno za vinu. Ve spise tak absentuje jakýkoliv důkaz prokazující protiprávní jednání řidiče vozidla. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a stejně tak žalovaného, tak nebylo opřeno o žádný důkaz.

Ke skutku z 1. 4. 2015 žalobkyně dodává, že nebyla za tento správní delikt odpovědná, neboť v době spáchání přestupku nebyla provozovatelem vozidla. Ze spisu jasně vyplývá, že dne 1. 4. 2015 byla provozovatelem vozidla společnost AAA AUTO a.s. Dle § 125f odst. 5 písm. b) silničního zákona, provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Ve spise ale chybí jakýkoliv podklad pro to, že tomu tak skutečně bylo, tedy že společnost AAA AUTO a.s. podala žádost o zápis změny v registru silničních vozidel. Správní orgán prvního stupně pak skutečnost, proč vedl řízení s žalobkyní, nikoliv se společností AAA AUTO a.s., odůvodnil tím, že kupní smlouva byla uzavřena již dne 9. 3. 2015. Uzavření kupní smlouvy ale není pro určení, kdo byl provozovatelem vozidla, rozhodné. Prodej vozidla není

liberačním důvodem ve smyslu § 125f odst. 4 silničního zákona, proto mělo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vedeno se společností AAA AUTO a.s., nikoliv s žalobkyní.

Ke skutku ze dne 28. 4. 2015 žalobce namítá, že správní orgán nijak neprokázal, že k vytýkanému jednání skutečně došlo. Ve spise absentují jakékoliv podklady svědčící pro to, že by řidič vozidla parkoval v působnosti značky B 28 – blokové čištění. Na fotografiích ve spise, kde je zachyceno vozidlo žalobce, není uveden čas pořízení. Žalobkyně přitom trvá na tom, že řidič vozidla nejpozději v 7:50 z daného místa odjel. Fotografie proto musely být pořízeny ještě před osmou hodinou ranní, tedy v době, kdy se řidiči vozidel, kteří s vozidlem na daném místě parkovali, nedopouštěli žádných přestupků. Nadto ani z podkladu pro rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byl čas spáchání údajného přestupku zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem. Bude-li žalobkyně spekulovat o tom, že čas byl zjištěn z hodinek, telefonu, či času ve fotoaparátu městské policie, pak takové měřidlo je pracovním měřidlem dle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o metrologii. Pro stanovení sankcí je však nutno užít toliko stanovených měřidel (§ 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii). Z uvedeného důvodu nelze informaci o času zjištění přestupku brát za průkaznou, neboť situace je obdobná, jako v případě, že by rychlost vozidla měřil policista namísto stanoveným měřidlem (certifikovaným, atestovaným, kalibrovaným a ověřeným radarem nebo lidarem) např. podle navigace v telefonu (tj. pracovním měřidlem). Jestliže se řidič vozidla nedopustil přestupku, tak ani provozovatel vozidla nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku. Ve spise pak absentuje jakýkoliv podklad o tom, kdy byla dopravní značka „blokové čištění“ na dané místo umístěna. Žalobkyně zastává názor, že dopravní značka mohla být na dané místo umístěna dne 28. 4. 2015 v 8:05. Řidiči vozidel, kteří na daném místě zaparkovali, by se tak nevědomky dopouštěli přestupku, neboť jen těžko mohli vědět, že bude na dané místo umístěna dopravní značka se zákazem zastavení od 8:00 (ačkoliv tam byla postavena až v 8:05). Tato skutečnost není podklady ve spise nijak vyvrácena, neboť ve spise není jediná zmínka o datu a času umístění dopravního značení. Tato informace byla přitom zcela zásadní a pro posouzení protiprávního jednání řidiče nezbytná. Skutkový stav tedy nebyl dostatečně zjištěn a prokázán. K tomu žalobkyně dodává, že ve spise není žádný jiný podklad jasně svědčící o protiprávním jednání řidiče. Správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně zaparkoval na místě, kde bylo stání zakázáno. Tato skutečnost vyplývá pouze z oznámení o přestupku, které nemůže být užito k důkazu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009 citovaný výše. Nadto, v oznámení o přestupku je uvedeno, že se přestupek stal v ulici K Linhartu. Z fotografií ve spise je přitom zřejmé, že dopravní značka byla umístěna v ulici Skalní. Ulice Skalní a K Linhartu jsou přitom obě na zcela odlišném místě. Je tak pravděpodobné, že řidič vozidla vůbec v působnosti dopravní značky B 28 nestál. Žalobkyně se na podporu svého tvrzení odkazuje na list 39 správního spisu a zároveň přikládá v příloze mapu. Žalobkyně navíc již během správního řízení uvedla, že v ulici K Linhartu žádná přenosná dopravní značka „blokové čištění“ nebyla.

Žalobkyně dále namítá, že dopravní značka B 28 s dodatkovou tabulkou „*blokové čištění STŘEDA 8.00 – 16.30 h*“ je nejasná a řidiči nemůže být údajné nerespektování dopravní značky přičítáno k tíži. Dle § 15 odst. 1 písm. q) vyhlášky Ministerstva dopravy

č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, dodatková tabulka je „*Text*“ (č. E 13), která *omezuje nebo doplňuje platnost značky, pod kterou je umístěna, vhodným nápisem, případně symbolem.*“ Při volbě nápisů je navíc nutné být maximálně stručný, ale zároveň maximálně srozumitelný (viz např. Zásady pro dopravní značení na pozemních komunikacích Ministerstva dopravy). Žalobkyně má za to, že dodatková tabulka „blokové čištění ÚTERÝ 8.00 – 16.30 h“ není vhodným nápisem ve smyslu vyhlášky č. 30/2001 Sb. Pokud je na dodatkové tabulce napsáno jen „*ve středu*“, řidiči nemohou s jistotou určit, jakou středu konkrétně bude probíhat blokové čištění. Pokud je obecně jakýmkoliv osobám (nikoliv pouze řidičům) ukládána povinnost, musí být zřejmé, co konkrétně ona povinnost ukládá. Pokud by na dodatkové tabulce bylo uvedeno „*blokové čištění ÚTERÝ 28. 4.*“, každý řidič by ihned pochopil, že na parkovišti v ulici K Linhartu nemá parkovat dne 28. 4. 2015. Dodatková tabulka „*blokové čištění ÚTERÝ*“ ale byla matoucí a nejednoznačná a proto nemůže být řidičům kladeno za vinu její domnělé porušení.

Žalobkyně rovněž namítá, že správní orgán nijak neodůvodnil, proč byla žalobkyni uložena sankce ve výši 2 000 Kč, tj. v polovině zákonného rozmezí. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce jednoznačně formulovat východiska, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně soudem přezkoumatelné. Z Nejvyššího správního soudu v této souvislosti vyplývá, že „*jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování.*“ (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53). Pokud tedy správní orgán žalobkyni ukládal sankci v polovině zákonného rozmezí, měl uvést, jaké přitěžující okolnosti ho k uložení takové sankce vedly. Žalobkyně přitom zastává názor, že jí měl být uložena sankce ve výši 1 500 Kč, tj. na samé spodní hranici zákonného rozmezí, neboť řidič svým jednáním nezavinil žádnou hmotnou škodu, zároveň nikoho neomezil ani neohrozil. Uložení sankce ve výši 2 000 Kč tak nebylo na místě.

Žalobkyně závěrem namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesporné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla

v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Jako vhodné se jeví uvést podobnost odpovědnosti držitele zbraně, kdy tento je oprávněn ji svěřit jenom osobě, která má příslušné oprávnění, stejně tak jako je provozovatel vozidla oprávněn vozidlo svěřit jenom tomu, kdo má řidičský průkaz. Analogicky se současnou dikcí zákona o silničním provozu by tak osoba, která je držitelem zbraně, odpovídala za trestný čin proti životu a zdraví, který spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena, a skutečný střelec by vyvázl bez trestu, což je samozřejmě situace absurdní a zcela ústavně nekonformní. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobkyně má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobkyně má proto za to, že aplikací ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jejích práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se s námitkou neplnění podmínek pro zahájení pro zahájení řízení o správním deliktu neztotožnil. Oznámená osoba řidiče, pan L.Y., nar. ..., bytem ... je právnickou osobou Fleet Control, spol. s r.o., zastupující účastníky řízení, často oznamována jako řidič vozidla, jímž byl spáchán přestupek a jehož řidiče se nepodařilo zjistit. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že správní orgán prvního stupně nepodnikl žádný pokus o doručení panu L.Y. Ve spisové dokumentaci je založena kopie obou stran obálky, v níž byla jmenovanému Yu. na adresu ..., doručována písemnost vydaná správním orgánem prvního stupně pod č.j. 24927/OD-P/14/K11, kdy tato písemnost byla odesílateli vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Ve spisové dokumentaci je dále založena kopie „Informace o pobytu“ dané Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky, ze dne 10. března 2015, pod č. j. MV-37743-2/OAM-2015, správnímu orgánu prvního stupně křížení vedenému pod sp. zn. 2185/OD-P/15/K11, kdy z této písemnosti vyplývá, že osoba jménem L.Y., nar. ..., státní příslušnost Čínská lidová republika, nemá na území ČR povolen žádný druh dlouhodobého víza. Žalovaný je toho názoru, že správní orgán prvního stupně měl dostatek poznatků vyplývajících z jeho úřední činnosti o tom, že osoba L.Y. je jako pachatel přestupků osobou fiktivní, aby se v těchto konkrétních kauzách osobou L.Y. blíže zabýval.

Žalovaný dále uvedl, že další obsáhlý soubor námitek obsažených v žalobě poukazuje na to, že správní orgán prvního stupně přesně nepopsal místo, kde byl přestupek spáchán, žalobkyně namítá, že parkování v ul. Závodu míru je v různých úsecích upraveno odlišně a zaobírá se myšlenkou, že k parkování mohlo dojít před některým z rodinných domů, kde mohl být řidič vozidla na návštěvě. Žalovaný tento soubor námitek odmítá stejně tak, jako by je odmítl v průběhu odvolacího řízení, pokud by je byla žalobkyně uplatnila. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a s ním i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejsou rozhodnutími vydanými ve věci přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jichž se dopustil řidič vozidla. Předmětem řízení bylo porušení povinnosti provozovatele vozidla vyjádřené v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním

provozu. Předmětné ustanovení ukládá provozovateli vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Tato právní úprava je založena na principu tzv. objektivní odpovědnosti, její porušení je klasifikováno jako správní delikt provozovatele vozidla, který je postihován podle ustanovení § 125f až 125h zákona o silničním provozu. Ačkoliv se k odpovědnosti za tento správní delikt nevyžaduje zavinění, má správní orgán povinnost zjišťovat, zda jsou naplněny ostatní zákonné znaky správního deliktu. Po přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně musel žalovaný konstatovat, že znaky správního deliktu byly naplněny, když ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) až c) zákona o silničním provozu se ve všech popsanych případech jednalo o neoprávněné stání vozidla, porušení povinnosti řidiče vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu a porušení pravidel nemělo na následek dopravní nehodu. Žalovaný ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí označil místo spáchání správních deliktů jako obec Karlovy Vary, ulice Závodu míru, kde je v platnosti význam svislé dopravní značky C 7a „Stezka pro chodce“ a ulice K Linhartu, kde byla umístěna svislá přenosná dopravní značka B 28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou E 13 s textem „blokové čištění úterý 8:00-16:00“. Žalobce rovněž napadá fotografie z místa přestupku ze dne 28. dubna 2015, na nichž postrádá datum a čas jejich pořízení a je toho názoru, že fotografie mohly být pořízeny v jiný čas. Poukazuje pak dále na to, že není zřejmé, jakým způsobem byl zjišťován čas spáchání přestupku a zda byl zjišťován certifikovaným měřidlem. Žalovaný i tento soubor námitek odmítá a to ze stejného důvodu, jako námitky předchozí. Nadto je žalovaný toho názoru, že se jedná o námitky se zcela zjevným obstrukčním charakterem, jež mají za cíl vyhnout se postihu za správní delikt.

Žalobkyně žalobou napadla výši uložené sankce, kdy namítá neodůvodněné uložení sankce pokuty v polovině zákonného rozpětí. Ani v tomto bodě se žalovaný s žalobkyní neztotožnil a je toho názoru, že sankce byla uložena ve společném řízení za více správních deliktů a její výše je opodstatněná.

Závěrem žaloby vyloвила žalobkyně přesvědčení, že celé řízení bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy, rozhodnutí vydané žalovaným je nezákonné a navrhla zrušit jak rozhodnutí žalovaného tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se s názorem žalobkyně neztotožnil a dovoluje si poukázat na to, že žalobkyně buď z neznalosti, nebo záměrně podsouvá námitky, které mohla uplatnit v řízení o přestupku, pokud by ovšem neodepřela výpověď. Správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s platnou legislativou, když ze zákonných důvodů věc přestupku odložil a dále vedl správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalovaný se s tímto postupem zcela ztotožnil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady

podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

A.

Námítky týkající se nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) v bodech 16 až 18 uvedl, že „podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2014, č.j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6.9.2011, dostupný na www.psp.cz). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne

11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28.8.2014, č.j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10.11.2005, č.j. 1 Afs 107/2004-48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS, uvedl: „Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184 - 185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. Právo je jedním ze společenských normativních systémů; je tedy nerozlučně spjato s existencí společnosti, kterou svým regulativním působením významně ovlivňuje. Úkolem práva jako společenského normativního systému je zabezpečit reprodukci společnosti a tedy i vůbec její řádné fungování. Aby společnost nebyla pouhým souhrnem autonomních individuí, sledujících výlučně své vlastní zájmy, potřeby a toliko svůj prospěch, a nerespektujících zájmy, potřeby a prospěch ostatních, resp. celku, musí ve společnosti existovat i určitá shoda ohledně základních hodnot a pravidel vzájemného soužití. Z tohoto pohledu je evidentní, že právní řád nemůže být hodnotově neutrální, ale musí obsahovat, chránit a prosazovat alespoň hodnoty, které umožňují bezporuchové soužití jednoho člověka s lidmi dalšími, tedy život člověka jako člena společnosti. V tomto svém regulativním působení

musí právo předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přiči základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamena znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobně platí o právu samém. Při existenci několika interpretačních alternativ tedy takové chování, které není v souladu s požadavkem rozumného uspořádání společenských vztahů, je chováním protiprávním; takové chování může mít zároveň povahu zneužití subjektivního práva.“

Oprávnění „sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ nelze vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, přiložila příslušnou nájemní smlouvu.

Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobkyně správním orgánům nepředestřela.

Žalobkyně v podání ze dne 22. 5. 2015 pouze uvedla: „Sděluji Vám, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan L.Y., nar. ..., ...“.

Správními orgány bylo z vyjádření Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 3. 2015 zjištěno, že pan L.Y. nemá na území ČR povolen žádný druh dlouhodobého víza; zda se jmenovaný zdržuje na území ČR na základě povoleného krátkodobého víza, není ministerstvu známo. Z dalšího vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 5. 8. 2015 bylo pak zjištěno, že pan L.Y. nemá na území ČR povolen žádný typ pobytu. Do dne 30. 6. 2005 měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt, následně zde pobýval pouze nelegálně a dne 18. 10. 2011 byl vyhoštěn Policií ČR do země původu. Od tohoto dne není místo pobytu výše jmenovaného Ministerstvu vnitra ČR známo. Na poznatky získané správními orgány od Ministerstva vnitra přesvědčivě navazuje kopie doručanky písemnosti zaslané prvoinstančním orgánem panu L.Y. ve věci sp. zn. 24927/OD-P/14/Kli na adresu uvedenou žalobkyní, z níž je zřejmé, že pan L.Y. se na dané adrese nezdržuje, ani zde nemá poštovní schránku.

Za této situace nelze vůbec hovořit o tom, že by žalobkyně správním orgánům předestřela skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Nebyla-li žalobkyní předestřena skutková verze reality, která by se jevila jako věrohodná, nemohly správní orgány jakkoli pochybit při jejím dokazování. Prvoinstanční orgán i přesto ke zjištění pachatele přestupku učinil nezbytné kroky, když k podání vysvětlení předvolal žalobkyni jakožto provozovatele vozidla. Žalobkyně reagovala písemným sdělením o odepření výpovědi s tím, že provedením výpovědi by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru. Prvoinstanční orgán současně k ověření věrohodnosti tvrzení žalobkyně disponoval v předchozím odstavci zmíněnými skutkovými zjištěními. Za předložení věrohodné skutkové verze byla odpovědná žalobkyně, pokud této své odpovědnosti nedostála, nemůže tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům.

K tvrzení žalobkyně, že „*pokud ale správní orgány minily rozhodovat na podkladě skutečností, které jsou jim známy z úřední činnosti, byly povinny konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou jim tyto skutečnosti známy; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.2.2010, č.j. 1 As 100/2009-129 (...)*“, soud uvádí následující.

Skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu) jsou objektivizované, do značné míry nesporné skutečnosti, které se ve správním řízení zásadně nedokazují. Účastníci řízení nicméně mohou svými tvrzeními popírat obsah skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti, mohou také navrhnout provedení důkazů za účelem prokázání svých odlišných tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2011, č.j. 1 As 33/2011-58).

V dané věci prvoinstanční orgán k žalobkyní namítané skutečnosti v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl toto: „*Z úřední činnosti, stejně jako ze zprávy Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 8. 2015 má správní orgán za prokázané, že jmenovaný nemá na území ČR povolen žádný typ pobytu, když do 30. 6. 2005 měl povolen dlouhodobý pobyt, následně zde pobýval nelegálně, a dne 18. 10. 2011 byl vyhoštěn Policií ČR do země původu.*“ Ano, prvoinstanční orgán uvedl, že jistou znalost nabyt ze své „*úřední činnosti*“, avšak ihned označil další zdroj poznání dané skutečnosti – a to sice zprávu Ministerstva vnitra. Obsah správního spisu pak svědčí tomu, že s takto zjištěnými skutečnostmi nezacházel jako se skutečnostmi známými mu z úřední činnosti, tj. jako se skutečnostmi, které se nedokazují, ale že naopak i k těmto skutečnostem vedl dokazování. Jak již bylo uvedeno výše, ve správním spisu se nachází vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 10. 3. 2015 a 5. 8. 2015, vydaná ve věci sp. zn. 2185/OD-P/15Kli, resp. sp. zn. 10747/OD-P/15/Šam a kopie doručenky ve věci 24927/OD-P/14/Kli. Tyto listiny (krom jiného) přitom prvoinstanční orgán při ústním jednání konaném dne 19. 8. 2015 provedl k důkazu [arg.: „*K důkazům ve věci byl konstatován spis na číslech listů 1 - 60*“ (viz str. 3 protokolu o ústním jednání v nepřítomnosti), přičemž daná vyjádření jsou založena na č. 1. 53, 57 správního spisu, kopie doručenky se nachází na č. 1. 54 -55]. Žalobkyně byla k předmětnému jednání řádně předvolána, avšak bez omluvy se k jednání nedostavila. Žalobkyně tedy měla možnost vyjádřit se k provedeným důkazům, mohla zjištěné skutečnosti rozporovat a navrhnout za tím

účelem provedení důkazů. Žalobkyně sama se však svou procesní strategií o takovou možnost připravila.

Pokud se jedná o obdobnou námitku žalobkyně ve vztahu ke skutku spáchanému dne 10. 4. 2015, pak shora uvedené závěry soudu lze vztáhnout i na tento skutek.

V dané věci Městská policie Karlovy Vary dne 4. 5. 2015 oznámila prvoinstančnímu orgánu podezření z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona; přestupek spočíval v tom, že dne 10. 4. 2015 od 10:35 do 11:00 stálo vozidlo RZ: ... na stezce pro chodce. K oznámení byla připojena fotodokumentace z místa přestupku zachycující vozidlo RZ: ... a karta vozidla.

Prvoinstanční orgán výzvou ze dne 15. 5. 2015 k uhrazení určené částky, doručenou žalobci dne 26. 5. 2015, v souladu s § 125h zákona o silničním provozu vyzval žalobkyni jakožto provozovatele předmětného vozidla k zaplacení peněžitě částky ve výši 500 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení uvedené výzvy. Předmětnou písemností byla žalobkyně rovněž poučena ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, tedy o možnosti sdělit ve výše uvedené lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku a že sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla se považuje za podání vysvětlení. Žalobkyně na předmětnou výzvu nereagovala. Prvoinstanční orgán nato žalobkyni předvolal k podání vysvětlení dne 13. 7. 2015 v 9:00 k prověření shora popsaného přestupku, předvolání bylo žalobkyni doručeno dne 26. 6. 2015. Žalobkyně se k podání vysvětlení bez omluvy nedostavila. Následně prvoinstanční orgán záznamem o odložení věci ze dne 20. 7. 2015, č. j. 11553/OD-P/15, věc podezření z přestupku odložil podle 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (k dalšímu průběhu řízení viz dále).

Postupu prvoinstančního orgánu není co vytknout.

Nesdělila – li žalobkyně přes opakovanou výzvu prvoinstančního orgánu žádné údaje o řidiči vozidla, nebylo jeho povinností činit žádné další kroky směřující k určení totožnosti přestupce. Žalobkyně správním orgánům nepředestřela skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Prvoinstanční orgán navíc nedisponoval žádnými jinými indiciemi o pachateli přestupku (žádný svědek přestupkového jednání zde nebyl). Za takové situace nebylo povinností prvoinstančního orgánu činit žádné další kroky směřující ke zjištění pachatele přestupku. Prvoinstančním orgánem učiněné úkony zcela naplňují zákonný požadavek nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Namítá-li žalobkyně, že měla být prvoinstančním orgánem předvolána k podání vysvětlení, při kterém by bývala mohla prvoinstančnímu orgánu poskytnout informace k osobě řidiče, není tato námitka důvodná. V této souvislosti je třeba upozornit, že výzva k zaplacení určené částky doručená žalobkyni obsahovala poučení, že sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla se považuje ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu za podání vysvětlení. Již v tomto vysvětlení tedy mohla žalobkyně uvést nejen, kdo vozidlo

v rozhodné době řídil, ale i za jakých okolností a z jakého důvodu tomu tak bylo, popř. navrhnout či doložit pro své tvrzení důkazy. Následně byla žalobkyně předvolána k podání vysvětlení, k němuž se bez omluvy nedostavila. Žalobkyně tedy k podání vysvětlení byla vyzvána opakovaně a možnost poskytnout prvoinstančnímu orgánu informace k osobě řidiče a svá tvrzení dokladovat měla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29).

B.

Námítky týkající se nedostatečného popsání místa spáchání přestupku.

Nedůvodnými soud shledal i námítka žalobce ohledně „*nedostatečně popsaném místu spáchání přestupku*“.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, zabýval náležitostmi popisu skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu, přičemž dospěl k závěru, že výrok musí obsahovat „*popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*“. Rozšířený senát v citovaném usnesení dále dovodil, že „*neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad.*“.

Z místa spáchání správního deliktu byla pořízena fotodokumentace, ze které bylo zjištěno, že vozidlo RZ: ... se nachází v prostoru za svislou dopravní značkou C 7a, která přikazuje chodcům užít v daném směru takto označeného pruhu nebo stezky, jiným účastníkům provozu na pozemních komunikacích, než pro které je tento pruh nebo stezka určena, je jejich užívání zakázáno. V rozhodnutí prvoinstančního orgánu ohledně místa spáchání správního deliktu se uvádí „*dne 1. 4. 2015 v době nejméně od 09:10 do 09:20 hod., v Karlových Varech na ulici Závodu míru stál nezjištěný řidič s vozidlem tovární značky VW Passat, registrační značky ... na stezce pro chodce, označené svislou dopravní značkou C 7a, která přikazuje chodcům užít v daném směru takto označeného pruhu nebo stezky, jiným účastníkům provozu na pozemních komunikacích, než pro které je tento pruh nebo stezka určena, je jejich užívání zakázáno.*“ Totožné je popsán skutek ze dne 10. 4. 2015.

Uvedl-li za takové místní situace prvoinstanční orgán, že se vozidlo nacházelo dne 1. 4. 2015, resp. 10. 4. 2015 v ulici Závodu míru na stezce pro chodce označené dopravní značkou C 7a považuje soud určení místa skutku za dostatečně konkrétní vylučující zaměnitelnost s jiným skutkem. Skutečnost, že vozidlo skutečně stálo za danou dopravní značkou, lze bez potřeby jakéhokoli podrobného zkoumání ověřit pohledem na fotodokumentaci z místa přestupku, která je součástí správního spisu. Námítka ohledně nedostatečné specifikace místa spáchání skutku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí

s odkazem na žalobkyní uváděnou judikaturu tedy není s odkazem na výše uvedené skutečnosti důvodná.

C.

Námitky neprokázání zakázaného stání dne 1. 4. 2015 a 10. 4. 2015.

Námitka žalobkyně, že správní orgán nijak neprokázal, že „*by se řidič vozidla dopouštěl přestupku tím, že by stál v místě, kde je to dopravní značkou zakázáno, tato skutečnost vyplývá pouze z oznámení o přestupku, oznámení o přestupku je v podstatě úředním záznamem, který nemůže být použit jako důkaz*“ není důvodná. Žalobkyně odhlíží od toho, že oznámení o přestupku nebylo jediným podkladem, o který správní orgán opřel svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno, protože na věc není aplikovatelné žalobkyní odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009. Byly zde především listiny (pořízená fotodokumentace), ze kterých lze jednoznačně dovodit, že řidič vozidla stál v stezce pro chodce, jak již soud uvedl výše pod bodem B. své argumentace.

D.

Námitka týkající se určení osoby provozovatele vozidla.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně spočívající na tvrzení, že ke dni 1. 4. 2015 (tedy ke dni spáchání prvního ze skutků uvedeného v prvostupňovém rozhodnutí) nebyla provozovatelem vozidla RZ, když provozovatelem byla k tomuto okamžiku společnost AAA Auto a.s. Soud žalobkyni sice dává za pravdu v tom směru, že ke dni 1. 4. 2015 byla vskutku jako provozovatel předmětného vozidla uvedena v registru silničních vozidel společnost AAA Auto a. s., tato skutečnost však nic nemění na odpovědnosti žalobkyně za daný správní delikt. Pro posouzení věci má totiž klíčový význam § 2 písm. b) zákona o silničním provozu, který vymezuje provozovatele vozidla tak, že je jím „*vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu nebo obdobné evidenci jiného státu.*“ Ze skutkových zjištění obsažených ve správním spisu je přitom zřejmé, že ke dni 1. 4. 2015 byla vlastníkem vozidla právě žalobkyně (a to na základě kupní smlouvy uzavřené dne 9. 3. 2015, jak vyplývá ze sdělení společnosti AAA Auto a.s.), zatímco osobou zapsanou v registru silničních vozidel jako provozovatel byla k tomuto dni stále společnost AAA Auto a.s. Tato situace je však souladná s povahou registru vozidel (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2005 sp. zn. Cdo 1426/2004), neboť změna vlastníka v registru silničních vozidel toliko osvědčuje již nastalou právní skutečnost (zcizení motorového vozidla), její účinky nejsou konstitutivní a na samotný převod vlastnictví tato změna nemůže mít vliv. Ze shora uvedeného je tak zcela zřejmé, že shora vymezenou definici provozovatele vozidla pro potřeby zákona o silničním provozu naplňovaly ke dni 1. 4. 2015 dva subjekty – jednak vlastník (žalobkyně), jednak osoba zapsaná v registru jako provozovatel (AAA Auto a. s.). S ohledem na další skutkový vývoj (ihned dne 2. 4. 2015 došlo k zanesení žalobkyně jako provozovatele do registru právě na základě výše zmíněné kupní smlouvy) nemá soud žádných pochybností o tom, že provozovatelem, který odpovídá za protiprávní jednání řidiče, je v projednávané věci právě žalobkyně.

E.

Námitka neprokázání zakázaného státní dne 28. 4. 2015.

Daná námitka není důvodná. Předně se na pravdě nezakládá tvrzení žalobkyně o tom, že „*ve spise absentují jakékoliv podklady svědčící pro to, že by řidič vozidla parkoval v působnosti značky B 28 – blokové čištění.*“ Žalobkyně odhlíží od toho, že správní orgán opřel svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno, jednak o listinu označenou jako výzva pro nepřítomného pachatele, která obsahuje popis protiprávního jednání řidiče vozidla, uvedení času jeho spáchání (8:30) a podpis zasahujícího strážníka, jednak o fotodokumentaci. Obsah fotodokumentace přitom logicky a přesvědčivě zapadá do skutečností uvedených ve výzvě. Je pravdou, že fotografie neobsahují údaj o času jejich pořízení, soud však za daného skutkového stavu nemá jakýkoliv důvod pochybovat o pravdivosti časových údajů ve výzvě, když z fotografií jasně vyplývá, že tyto byly pořízeny ve stejný časový úsek (je z nich zřejmá zatažená obloha, povrch silnice je po dešti), a zároveň žalobkyně ve své námitce omezila toliko na obecná tvrzení, nenavrhnula provedení žádných důkazů k jejich prokázání, tedy jinak řečeno žalobkyně soudu nepředestřela skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování (například by se jednalo o uvedení konkrétních okolností a důkazů, z nichž by reálně vyplývala možnost komplotu zasahujících strážníků vůči žalobkyni, resp. řidiči, kterou žalobkyně svojí argumentací naznačuje). Závěr soudu o účelovosti shora uvedené argumentace pak podporuje i procesní postup žalobkyně, která tuto námitku uplatnila až v rámci řízení před soudem. Z těchto důvodů má soud za to, že z výše uvedených důvodů není na věc aplikovatelné žalobkyní odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009.

Soud se na rozdíl od žalobce nedomnívá, že dodatková tabulka značky zákazu zastavení ve znění „blokové čištění ÚTERÝ 8.00 – 16.30 hod“ je matoucí či nejednoznačná. Z takového vymezení zákazu zastavení je zcela zřejmé, že se zákaz vztahuje na úterý bezprostředně následující po okamžiku osazení dané značky. Daný závěr ostatně podporuje i pořízená fotodokumentace, ze které je zjevné, že automobil se v předmětné ulici nachází naprosto osamocen, byť se jedná o hustou residenční zástavbu, i z tohoto hlediska má soud za to, že dodatková tabulka byla plně srozumitelná.

F.

Námitka týkající se výše uložené sankce.

Další námitka směřovala proti výši uložené pokuty, konkrétně proti tomu, že právní orgány nijak neodůvodnily, proč byla žalobkyni uložena sankce ve výši 2.000 Kč, tj. v polovině zákonného rozmezí. Tuto námitku soud rovněž neshledal důvodnou. Je sice pravdou, že žalovaný, ani prvoinstanční orgán ve svých rozhodnutích se explicitně nezbyvaly důvody, které je vedly k uložení sankce v polovině zákonné sazby. V dané věci je však přesto soud toho názoru, že jejich úvahy jsou přezkoumatelné, neboť zejména z prvoinstančního rozhodnutí je patrné, že sankce byla uložena podle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, který upravuje trestání sbíhajících se správních deliktů ve společném řízení. Tímto odkazem tak správní orgán jasně vyjádřil svůj úmysl potrestat žalobkyni za spáchání více správních deliktů v souběhu. Je přitom zcela zjevné, že vysoká četnost deliktního jednání významnou měrou zvyšuje jeho společenskou škodlivost významným způsobem (což je ostatně zřejmé při

komparativním pohledu i ze znění norem práva trestního, které je vystavěno na stejných základech jako trestání správní, když § 43 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník dokonce upravuje možnost zvýšení horní hranice trestní sazby až o 1/3 při vícečinném souběhu). To také musí nalézt odraz ve výši uložené sankce, k čemuž v daném případě došlo.

G.

Námitka protiústavnosti § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu

Podle čl. 95 Ústavy České republiky soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou (odstavec 1). Dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu (odstavec 2).

Otázkou ústavnosti předmětné právní úpravy se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.3.2016, č.j. 6 As 128/2015-32. Zmínil přitom usnesení Ústavního soudu ze dne 22.12.2015, sp.zn. I. ÚS 508/15 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) s tím, že „Ústavní soud odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, neboť ten měl akcesorickou povahu k ústavní stížnosti, přičemž ta byla odmítnuta pro její zjevnou neopodstatněnost. I přesto, že meritem návrhu na zrušení předpisu se tedy Ústavní soud nezabýval a že (nepublikovaná) usnesení Ústavního soudu nejsou precedenčně závazná, domnívá se Nejvyšší správní soud, že uvedené usnesení nelze opomíjet. V odůvodnění zmíněného usnesení Ústavní soud totiž uvedl: „Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavní soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.“ Z tohoto lze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stížena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespatřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.“. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval: „Dále lze připomenout, že na poli uvedené úpravy již několikrát rozhodoval i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46; ze dne 26.11.2014, č.j. 1 As 131/2014-45; ze dne 17.2.2016, č.j. 1 As 237/2015-31) a ani v těchto případech nepředkládal věc Ústavnímu soudu (nutno však podotknout, že v uvedených případech nebyla protiústavnost účastníky namítána). Z toho lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem. Podobnou úpravou se zabýval i Evropský soud pro lidská práva (dále „ESLP“), a to v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 19.10.2004, Falk proti Nizozemí, stížnost č. 66273/01 (dostupné na <http://hudoc.echr.coe.int/>). ESLP se musel vypořádat s tím, zdali nizozemské orgány při aplikaci právní úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za drobné dopravní přestupky neporušily čl. 6 odst. 2 Úmluvy, jenž zní: „Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“ ESLP nejdříve připomněl, že presumpce neviny a povinnost

toho, kdo rozhoduje o trestním obvinění, nést důkazní břemeno nejsou absolutní, neboť právní a faktické domněnky existují v každém systému trestního práva a nejsou principiálně v rozporu s Úmluvou, pokud smluvní státy zůstanou v rozumných mezích, přičemž vezmou v potaz, co je v sázce, a práva obviněného. Jinými slovy, smluvní státy jsou povinny zajistit, aby prostředky k dosažení legitimního cíle byly ve vztahu k tomuto cíli proporcionální. V tomto případě byla legitimním cílem bezpečnost silničního provozu, jež má být zajištěna tím, že dopravní přestupky detekované technickým nebo jiným způsobem, spáchané řidičem, jehož identita v dané době nebyla zjištěna, nezůstanou nepotrestány, přičemž vyšetřování a následné trestání těchto přestupků nebude představovat nepřijatelnou zátěž pro orgány veřejné moci. Navíc nizozemská úprava dává provozovateli možnost nechat pokutu přezkoumat soudním řízením v plné jurisdikci, v němž může vznést argument, že policie měla reálnou šanci vozidlo zastavit a zjistit totožnost řidiče. ESLP se finálně vyjádřil tak, že nizozemská právní úprava zakotvující objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel za drobné dopravní přestupky, u nichž je obtížné zjistit totožnost řidiče, je proporcionální uvedenému cíli, a proto je souladná s čl. 6 odst. 2 Úmluvy. Podobným prismatickým lze posuzovat i českou právní úpravu. Legitimním cílem zde je ochrana bezpečnosti silničního provozu. Konkrétněji se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46, následovně: „V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6.9.2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil **objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla**, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Zvolený prostředek (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla) je tedy dle Nejvyššího správního soudu zcela přiměřený k uvedenému cíli. (...) **Nejvyšší správní soud taktéž zdůrazňuje, že provozovatel vozidla je trestán za to, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Nejvyšší správní soud si je vědom,**

že se jedná o konstrukci poměrně striktní a pro provozovatele vozidla nepříznivou. Touto konstrukcí je usnadněna důkazní pozice správního orgánu a do jisté míry se jí relativizuje povinnost správního orgánu nést důkazní břemeno. Jak však již bylo shora osvětleno, nejedná se o právní úpravu protiústavní, neboť tato úprava představuje přiměřený prostředek k dosažení legitimního cíle. Zákonodárce jejím zavedením reagoval na shora popsanou, neudržitelnou situaci, kdy nebylo možné uvedená deliktní jednání potrestat. Podle Nejvyššího správního soudu zákonodárce zvolil způsob, jenž se stále nachází v mezích ústavní konformity (k tomu viz shora a především podobnost s případem Falk proti Nizozemí). Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud taktéž uvádí, že striktní dopad předmětné právní úpravy (v podobě povinnosti platit pokutu) do právní sféry provozovatele vozidla, může tento provozovatel do jisté míry „tlumit“ prostředky soukromého práva (např. smluvní ujednání o povinnosti řidiče platit provozovateli náhradu zaplacené pokuty). „Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014-21).“ (zvýraznění doplněno zdejším soudem, pozn.)

V rozsudku ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016-40, pak Nejvyšší správní soud otázku ústavnosti právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla shrnul následovně: „Vezmeme-li v úvahu, že

- *právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],*
- *za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],*
- *kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],*
- *a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4],*
- *a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů),*

nemá Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu – usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti obстоjí.“

Zdejší soud se s výše citovanými závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje a žalobcovy námitky stran protiústavnosti dotčené právní úpravy shledává nedůvodnými. Je pouze a jen na rozhodnutí provozovatele vozidla, komu své vozidlo svěří, a musí být rovněž – zcela v souladu s ústavním pořádkem – připraven nést případnou objektivní odpovědnost za jednání takové osoby, pokud s tou projednání přestupku nebude možné.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**

V Plzni dne 29. května 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová